

ваха: „Кажы си правото. Ний те видимъ, че ни си виноватъ и пашитѣ те разбиратъ и знаятъ, че си оклѣветенъ отъ Лѣсковецъ. Тука има да изкочи отъ Лѣсковецъ бунтъ, но той не е отъ тебе, а чорбажийски. Ти, ако си ги разбралъ, кажи ги и ще получишъ награда“. Азъ имъ казахъ, че, ако бѣхъ знаялъ, нѣмаше да идвамъ тукъ, а щѣхъ да кажа на Търновския паша.

Единъ ми носи чубукъ, друг ми дава тюаюнъ, другъ — огънь, другъ кафе и всѣ това ми повтарятъ. Азъ всѣ еднакво имъ отговаряхъ: че е клѣвета, но не зная кой ме е оклѣветилъ, ще отговаря прѣдъ Бога. Три дена се продѣсжи всѣ еднакво питане. На четвъртия день се яви Мехмедъ, но сега съ български дрѣхи, сжщитѣ съ които бѣше въ Узунъ Москова дюгень подъ името Иванъ, и начена да ми говори на български: „Въ еди кое врѣме не се ли срѣзнахме въ Узунъ Москова дюгень и казваше тѣзи приказки“? — Азъ му казахъ: „Лъжешъ, азъ никога не съмъ те виждалъ. Ти си некой багабонтинъ. Мързи те да работишъ и си тръгналъ да лъжешъ дори и пашитѣ: съ лъжитѣ си да си намѣришъ леснината безъ трудъ и работа да ядешъ и пиешъ“. Д дебелия чернобрадъ паша каза на прѣоблечения шпионинъ Мехмедея, нареченъ „Иванчо“. Бе чорбажи, знаешъ ли турски? — Той каза: „Зная малко“ — „Кажы, каза пашата, колкото знаешъ, какво приказвате съ даскала да знаемъ и ний“. А той, като, турчинъ, зачена да хортува добръ по турски, че е билъ въ Узунъ Москова дюгень и че азъ съмъ казалъ, че Руситѣ сж тестни хора и като съллати, поискватъ удовлетворение на страститѣ си, но съ просене, а не насилствено, както правятъ турцитѣ, които, която мома имъ ареса, насилствено я грабватъ, въвеждатъ я въ нѣсой харемъ, обличатъ я въ хашмакъ и, ще не ще, насилствено я потурчватъ И много даже прѣдъ очитѣ имъ биле влачени изъ горитѣ и, като не рачела момата, сж я заклавали“. Тогава чернобрадатия паша ми каза: „Бе чорбаджи, лвѣ плѣмена — едно властно, друго подвластно — винаги иматъ по между си вражда и, ако този Иванчо да бѣше турчинъ, щѣхме да кажемъ, че, като за гнѣвъ, като за клѣвета е казалъ, но той е отъ вѣрата ти, отъ плѣмето ти, може ли това да направи“? Азъ му казахъ: „Като народъ, както въ вашия, така и в нашия, има хора безчовечни — лънивци. Особено тѣ ни гледатъ ни вѣра, ни плѣме. Мързи ги да работятъ и съ лъжи и клѣвети мислятъ да се прѣхранятъ“

Белѣжкитѣ на поета свѣршватъ, а синъ му Иванъ знае:

Така изкарвали Козлевъ прѣдъ този сждъ до седемдесетъ пѣти, като му задавали всѣ сжщитѣ въпроси и той